

„Budou se bát Hospodinova jména pronárody, tvé slávy všichni králové země, protože Hospodin vybuduje Sijón, ukáže se ve své slávě a k modlitbě bezmocných se skloní, jejich modlitbami nepohrdne.“ /Žalm 102, 16-18/

Numeri 11, 16.24-29 List Jakubův 5, 13-20 Marek 9, 38-41

Reptání lidu

Izraelci prožili obrovský zázrak a radost, když byli Bohem zachráněni z egyptského otroctví. Ta radost jim však dlouho nevydržela. Sotva se na cestě do zaslíbené země objevily první těžkosti (nedostatek vody a jídla na poušti), lidé reptají proti Bohu a obracejí svoji zlost proti Mojžíšovi. Po krátké době jsou přejedeni výživnou manou, kterou je Bůh na poušti sytí a vzpomínají na hrnce masa a ryby, které dostávali v Egyptě zadarmo. Zapomínají na nesvobodu a tvrdou dřinu v otroctví. Jak šalebná je paměť člověka!

Tato situace se opakuje často, jak o tom svědčí druhá kniha Mojžíšova v kapitole patnácté, šestnácté a sedmnácté i čtvrtá kniha Mojžíšova v kapitole jedenácté. Mojžíš už je ze svého lidu unaven. Přímo vyčerpán. Došlo to tak daleko, že už nemá sílu dále snášet věčné reptání lidu a raději chce zemřít.

Ano, člověk potřebuje uspokojovat základní potřeby – jídlo, voda. Důležitá životní potřeba je však také naděje. Bez naděje je život scvrklý, vyschlý, bezvýhodný. Bez naděje na smysluplný cíl cesty se cesta sama stává nesmyslnou a mnohdy nezvládnutelnou. Naděje se ale věčným reptáním ztrácí. Pozornost lidu je obrácena jen na těžkosti a ne na cíl. Lid nedůvěřuje Hospodinu, natož Mojžíšovi.

Hospodin bere Mojžíšovu situaci vážně. Nic mu nezazlívá a nevyčítá. Mojžíš potřebuje pomocníky, kteří mu pomohou vést lid k naději pro další cestu a k věrnosti a vděčnosti Bohu. Sedmdesát mužů je k tomu Bohem povoláno.

Četli jsme, že dva starší se ke stánku úmluvy nedostavili. Nevíme proč. Důvod není známý. Víme však, že oba dostali dar Ducha Božího, jako ostatní starší. Dokonce jsou před očima celého tábora uchvázeni stejným prorockým vytržením jako ostatní.

Jozue má výsadní postavení vedle Mojžíše. Od mládí mu přísluhuje, bude jeho nástupce. Je dotčený, že Mojžíš nemá něco nebo někoho pod kontrolou.

Nedochází mu, že ten, který dává Eldadovi a Médadovi prorokovat je větší než Mojžíš. Je to přece sám Bůh. To Mojžíš je velkorysý. Raduje se z Božího daru prorockého ducha, který je rozdáván. „Kéž by všechen Hospodinův lid byli proroci.“ Po ničem jiném Mojžíš netouží. Vždyť všechno to neustálé reptání pochází právě z toho, že si lid přestává uvědomovat a vnímat Boží lásku. Právě Boží láska překračuje všechna lidská omezení. Uděluje charismata bez ohledu na naše lidské představy a umožňuje chválit Boha i mimo církve. I Ježíš to vyjadřuje ve svých slovech: „Kdo není proti nám, je pro nás.“

Není třeba žárlit, závidět a sledovat, kdo je Bohu blíž. To není naše věc. Bůh se může ujímat vlády v lidských srdcích a vkládat do nich naději k cestě za ním i k životu s ním, i když se to neděje v době a na místě podle našich představ. Amen.

/Slovo na neděli 26. září 2021 Dana Kalivodová/